

عنوان مقاله:

نقوش دست بافته های مزیف روستای بردیه خوزستان

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی نمادشناسی در هنر ایران با محوریت هنرهای بومی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

افسانه قانی - هییت علمی دانشکده هنر دانشگاه شهرکرد

هاجر قوامی - دانشجوی کارشناسی ارشد پژوهش هنر دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف آباد

خلاصه مقاله:

مزیف به معنای محل ضیافت، مهمانی و سازه ای گیاهی است که ساخت آن در بین اعراب خوزستان مرسوم است. در جنوب خوزستان، به دلیل همجواری با هورالعظیم و وجود نیزارهای بسیار، از این گیاه (نی) در معماری مزیف بهره برده و آن را به عنوان ماده اصلی در ساخت این سازه مورد توجه قرار داده اند. مزیف، الگویی کامل از فرهنگ مادی و معنوی غنی اعراب بوده که تبلور آیین، آداب و رسوم، اعتقادات مذهبی و دارای ریشه های کهنی است که با تکیه بر این ارزش ها، می توانند از این سازه سنتی برای توجیه افکار و عقاید بومی استفاده کنند. یکی از ابعاد فرهنگ مادی در بین این مردمان، دست بافته های مورد استفاده در مزیف است که از حیث طرح و نقش مورد توجه هستند. یکی از دلایل این جذابیت، مفاهیم عمیق نقوش آنها است، که بازندگی مردم روستای بردیه آمیخته است. لذا این مقاله باهدف شناخت مولفه های عوامل موثر در پیدایی نقش مایه های دست بافته های موجود در مزیف سعی در پاسخ دادن به این مسیله دارد که: نقوش رایج در دست بافته های مزیف ناشی از کدام قسم فرهنگ بومی اعراب روستای بردیه می باشد منابع گردآوری اطلاعات ضمن استناد به برداشت های مطالعاتی، کتابخانه ای و رجوع به میدان موردنظر (مصاحبه با مطلعین کلیدی، کارشناسان مزیف و بومیان روستای بردیه)، تحقق داده ها به شیوه توصیفی، طبقه بندی و ارایه گردیدند. یافته حاصل از این پژوهش نشان از آن دارد که هرکدام از نقش های به کار رفته در دست بافته های مزیف روستای بردیه، دارای مفاهیمی عمیق و بر خواسته از فرهنگ بومی مردم این ناحیه است. عامل طبیعت و محیط پیرامون بیشترین تأثیرگذاری بر پیدایش نقوش دست بافته های مزیف را داشته اند و در تقسیم بندی قراردادی، نقوش این دست بافته ها در پنج گروه انسانی، جانوری، گیاهی، هندسی و نقوش وام گرفته شده مشاهده شد.

کلمات کلیدی:

بردییه، مزیف، دست بافته، طرح، نقش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/748297>

